

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับผู้ขับขี่ที่เสพยาเสพติด ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522¹

ทักษิณ ทองหนัน²

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับผู้ขับขี่ที่เสพยาเสพติด ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 โดยผู้ศึกษาศึกษาจากความหมาย ความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวกับผู้ขับขี่ที่เสพยาเสพติด ตลอดจนไปจนถึงการศึกษากฎหมายเกี่ยวกับผู้ขับขี่ที่เสพยาเสพติด ทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ จากการศึกษาพบว่า ยาเสพติดเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนในปัจจุบัน เนื่องจากพบว่า อุบัติเหตุบนท้องถนนมีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น ไม่เฉพาะจากสาเหตุการดื่มสุราเท่านั้น แต่ส่วนหนึ่งย่อมมาจากพฤติกรรมของผู้ขับขี่ที่มีพฤติกรรมในการใช้สารเสพติดด้วย เนื่องจากยาเสพติดเป็นสารเคมี หรือวัตถุชนิดใด ๆ เมื่อเสพยาเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะเป็นวิธีการใด ไม่ว่าจะเป็นรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือวิธีอื่น ๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกาย และจิตใจ เพราะยาเสพติดจะออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทส่วนกลาง ทำให้เกิดอาการประสาทหลอน โดยเฉพาะยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีนที่หากใช้ในขณะขับรถ ก็จะทำให้ผู้เสพยาเสพติดชนิดนี้เกิดอาการมึนเมา ขาดสติสัมปชัญญะได้ แม้ว่าเจ้าหน้าที่จะมีความเข้มงวดในเรื่องดังกล่าวมากก็ตาม แต่ปัญหานี้ก็ยังเกิดขึ้น ส่งผลกระทบและความเดือดร้อนอย่างมากต่อผู้ใช้รถใช้ถนนคนอื่น ซึ่งสาเหตุหรือปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้ขับขี่บางรายไม่เกรงกลัวกฎหมาย และยังคงใช้สารเสพติดขณะขับรถเนื่องจากกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันอย่างพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ยังมีช่องว่างของกฎหมาย แม้ว่ารัฐบาลมีนโยบายติดตามเฝ้าระวังยาเสพติดอย่างเข้มงวดเกี่ยวกับการขับรถขณะเสพยาเสพติด อีกทั้งยังได้มีการบังคับใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2564 เพื่อลดปัญหาเสพยาเสพติดก็ตาม แต่ปัญหาดังที่กล่าวมาข้างต้นก็ไม่มีแนวโน้มว่าจะลดลง เนื่องจากช่องว่างที่เกิดขึ้นจากการบังคับใช้กฎหมาย จึงจำเป็นต้องมีการศึกษาเพื่อนำไปแก้ไขปรับปรุง ดังเช่นปัญหาต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่งปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดประเภทของสารเสพติดให้โทษ ตามมาตรา 43 ทวิ

สำหรับการกำหนดประเภทของสารเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 บัญญัติไว้ในมาตรา 43 ทวิ ว่า “ห้ามมิให้ผู้ขับขี่เสพยาเสพติดให้โทษตามกฎหมาย ว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับผู้ขับขี่ที่เสพยาเสพติด ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 รองศาสตราจารย์ ดร.มัลลิกา พิณจันทร และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศิริ บัวสุวรรณ และรองศาสตราจารย์กัธร กำประเสริฐ

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

หรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ทั้งนี้ ตามที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจจัดให้มีการตรวจสอบผู้ขับขี่รถบางประเภทตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาว่าได้เสพยาเสพติดให้โทษหรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามวรรคหนึ่งหรือไม่ และหากผลการตรวจสอบในเบื้องต้นปรากฏว่าผู้ขับขี่นั้นไม่ได้เสพก็ให้ผู้ขับขี่นั้นขับรถต่อไปได้

ในกรณีที่ผู้ขับขี่ตามวรรคสองไม่ยอมให้ตรวจสอบ ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจกักตัวผู้นั้นไว้เพื่อดำเนินการตรวจสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นแห่งกรณีเพื่อให้การตรวจสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว และเมื่อผู้นั้นยอมรับ การตรวจสอบแล้ว หากผลการตรวจสอบในเบื้องต้นปรากฏว่าไม่ได้เสพ ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที

การตรวจสอบตามมาตรานี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

จากบทบัญญัติดังกล่าว มาตรา 43 ทวิ วรรค 1 กำหนดห้ามมิให้ผู้ขับขี่เสพหรือรับเข้าร่างกายไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ ซึ่งวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทกลุ่มแอมเฟตามีน หรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทอย่างอื่นที่อธิบดีกำหนด นอกจากนี้ตามความในตอนท้ายของบทบัญญัติดังกล่าวก็ได้บัญญัติว่า ประเทศของยาเสพติดที่ต้องห้ามนั้นต้องเป็นไปตามที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่เมื่อพิจารณาตามประกาศในราชกิจจานุเบกษา กลับพบว่ากฎหมายกำหนดประเภทของยาเสพติดที่ต้องห้ามไว้เพียง 2 ประเภทเท่านั้น ทั้งนี้การที่มาตรา 43 ทวิ วรรค 1 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ได้กำหนดไว้นั้นไม่ทุกประเภทของยาตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 เพราะการที่มาตรา 43 วรรค 1 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 บัญญัติไว้ว่า ห้ามมิให้ผู้ขับขี่เสพยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยา เสพติดให้โทษ หรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท โดยเป็นไปตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษานั้น นับเป็นการเปิดช่องว่างให้ผู้ขับขี่ที่เสพสารเสพติดประเภทอื่นที่ไม่ใช่ประเภท 1 จึงไม่ถือเป็นความผิด

ประเด็นปัญหาที่สองปัญหาเกี่ยวกับอำนาจในการตรวจสอบสารเสพติดของบุคคลผู้ขับขี่ที่อยู่ในสถานะหมดสติอันเกิดจากอุบัติเหตุ

นอกจากบทบัญญัติตามมาตรา 43 ทวิ ได้ห้ามมิให้ผู้ขับขี่เสพยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ หรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทแล้วนั้น มาตราดังกล่าวนี้อีกได้กำหนดอำนาจในการตรวจสอบสารเสพติดของบุคคลผู้ขับขี่ที่อยู่ในสถานะหมดสติอันเกิดจากอุบัติเหตุซึ่งบัญญัติไว้ในวรรคสี่ ดังนั้น จากการที่บทบัญญัติมาตรา 43 ทวิ วรรคสี่ ได้กำหนดว่าในกรณีที่ผู้ขับขี่ที่เสพยาเสพติดไม่ยอมให้ตรวจสอบ กฎหมายให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจกักตัวผู้นั้นไว้เพื่อดำเนินการตรวจสอบได้ หากผลการตรวจสอบในเบื้องต้นปรากฏว่าไม่ได้เสพ ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที จะเห็นได้ว่า ที่ผ่านมากฎหมาย

กลับไม่ได้มีการกำหนดให้แพทย์เข้าร่วมกระทำการในกรณีตรวจสอบพิสูจน์ในกรณีที่ผู้ขับขี่ที่อยู่ในสถานะที่หมดสติ อันสืบเนื่องมาจากการเกิดอุบัติเหตุได้ ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงนั้นแพทย์คือบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในการทดสอบสารเสพติดมากกว่าตำรวจอยู่แล้ว การกำหนดให้แพทย์เข้าร่วมในการตรวจสอบสารเสพติดของผู้ขับขี่ที่อยู่ในสถานะหมดสติอันเกิดจากอุบัติเหตุก็จะทำให้การทำงานของพนักงานตำรวจในการเก็บพยานหลักฐานเป็นไปได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น

ประเด็นปัญหาที่สามปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโทษผู้เสพยาเสพติดในขณะขับขี่ ตามมาตรา 157/1

มาตรา 157/1 บัญญัติว่า ผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการที่ให้มีการตรวจสอบผู้ขับขี่ตามมาตรา 43 ทวิ หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ตรวจการที่ให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ตามมาตรา 43 ตรี ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

ผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษหรือกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทอีกหนึ่งในสาม และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือนหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหนึ่งปี หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงหกปี และปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสองหมื่นบาท และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าสองปี หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่”

จากบทบัญญัติดังกล่าวตามมาตรา 157/1 กฎหมายกำหนดโทษแก่ผู้ขับขี่ที่ฝ่าฝืนมาตรา 43 ทวิ โดยตามความในวรรคสอง กฎหมายให้ระวางโทษให้ระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และหากฝ่าฝืนมาตรา 43 ทวิ ตามที่มาตรา 157/1 วรรคสามนั้น กฎหมายกำหนดโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษหรือกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทอีกหนึ่งในสาม และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือนหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ เมื่อพิจารณาจากมาตรา 157/1 ทั้ง 2 วรรค จะเห็นได้ว่า เป็นการกำหนดโทษในฐานความผิดที่ผู้ขับขี่เสพยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษเป็นการกำหนดโทษเพียงสถานเบา ซึ่งไม่อาจเพียงพอต่อความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นได้ เพราะการเสพยาเสพติดให้โทษความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 และยังเป็นความผิดประมวลกฎหมายอาญาด้วย

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับผู้ขับขี่ที่เสพยาเสพติด ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ทั้ง 3 ประเด็น ผู้ศึกษาขอเสนอแนะ แนวทางการแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดประเภทของสารเสพติดให้โทษ มาตรา 43 ทวิ

เดิม มาตรา 43 ทวิ บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ขบขี้เสพยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ หรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ทั้งนี้ ตามที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ให้เจ้าพนักงานจรจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจจัดให้มีการตรวจสอบผู้ขบขี้รถบางประเภทตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาว่าได้เสพยาเสพติดให้โทษหรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามวรรคหนึ่งหรือไม่ และหากผลการตรวจสอบในเบื้องต้นปรากฏว่าผู้ขบขี้คนนั้นไม่ได้เสพก็ให้ผู้ขบขี้คนนั้นขับรถต่อไปได้

ในกรณีที่ผู้ขบขี้ตามวรรคสองไม่ยอมให้ตรวจสอบ ให้เจ้าพนักงานจรจร พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจกักตัวผู้นั้นไว้ เพื่อดำเนินการตรวจสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นแห่งกรณีเพื่อให้การตรวจสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว และเมื่อผู้นั้นยอมรับ การตรวจสอบแล้ว หากผลการตรวจสอบในเบื้องต้นปรากฏว่าไม่ได้เสพ ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที

การตรวจสอบตามมาตรานี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

เดิม ข้อกำหนดสำนักงานตำรวจแห่งชาติเรื่องกำหนดชื่อและประเภทของยาเสพติดให้โทษและประเภทของรถที่ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจตรวจสอบผู้ขบขี้

ข้อ 2 ระบุว่า “ห้ามมิให้ผู้ขบขี้เสพหรือรับเข้าร่างกายไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภทที่ 1 ดังต่อไปนี้

(1) แอมเฟตามีน (Amphetamine หรือ Amfetamine) ชื่อทางเคมี 1-Phenylpropan-2-Amine

(2) เมทแอมเฟตามีน (Methamphetamine หรือ Metamphetamine) ชื่อทางเคมี(S)-N-Methyl-1-Phenylpropan-2-Amine

ควรแก้ไข ข้อ 2 ข้อกำหนดสำนักงานตำรวจแห่งชาติเรื่องกำหนดชื่อและประเภทของยาเสพติดให้โทษและประเภทของรถที่ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจตรวจสอบผู้ขบขี้

เป็น “ห้ามมิให้ผู้ขบขี้เสพหรือรับเข้าร่างกายไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภทที่ 1, 2, 4 และ 5 ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 29 แห่งประมวลกฎหมายยาเสพติด เว้นแต่กฎหมายจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น”

2. ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจในการตรวจสอบสารเสพติดของบุคคลผู้ขบขี้ที่อยู่ในสถานะหมดสติอันเกิดจากอุบัติเหตุ

เดิม มาตรา 43 ทวิ บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ขบขี้เสพยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ หรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ทั้งนี้ ตามที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ให้เจ้าพนักงานจรรยา พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจจัดให้มีการตรวจสอบผู้ขับขี่รถบางประเภทตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาว่าได้เสพยาเสพติดให้โทษหรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามวรรคหนึ่งหรือไม่และหากผลการตรวจสอบในเบื้องต้นปรากฏว่าผู้ขับขี่นั้นไม่ได้เสพก็ให้ผู้ขับขี่นั้นขับรถต่อไปได้

ในกรณีที่ผู้ขับขี่ตามวรรคสองไม่ยอมให้ตรวจสอบ ให้เจ้าพนักงานจรรยา พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจกักตัวผู้นั้นไว้ เพื่อดำเนินการตรวจสอบได้ภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นแห่งกรณีเพื่อให้การตรวจสอบเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว และเมื่อผู้นั้นยอมรับ การตรวจสอบแล้ว หากผลการตรวจสอบในเบื้องต้นปรากฏว่าไม่ได้เสพ ก็ให้ปล่อยตัวไปทันที

การตรวจสอบตามมาตรานี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

ควรเพิ่ม วรรค 5 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

เป็น “ในกรณีที่ผู้ขับขี่รถอยู่ในสภาวะหมดสติอันเกิดจากอุบัติเหตุ หรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่อาจให้ความยินยอมในการตรวจสอบพิสูจน์สารเสพติดในร่างกายได้ ให้เจ้าหน้าที่ตามวรรคสองมีอำนาจในการร้องขอต่อแพทย์ผู้รักษาในการตรวจสอบพิสูจน์สารเสพติดในร่างกายได้ ในการตรวจนั้น ผู้ทำการตรวจต้องเป็นบุคลากรทางการแพทย์เท่านั้น”

3. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโทษผู้เสพยาเสพติดในขณะขับขี่ มาตรา 157/1

เดิม มาตรา 157/1 บัญญัติว่า “ผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานจรรยา พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการที่ให้มีการตรวจสอบผู้ขับขี่ตามมาตรา 43 ทวิ หรือฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ตรวจการที่ให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ตามมาตรา 43 ตริ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

ผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษสูงกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษหรือกฎหมายว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทอีกหนึ่งในสาม และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือนหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาทและให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหนึ่งปี หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงหกปี และปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสองหมื่นบาท และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าสองปี หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่”

ควรแก้ไข วรรคห้า

เป็น “ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 15 ปี ถึง 20 ปี เทียบเท่าเจตนา และปรับตั้งแต่ 300,000 บาทถึง 400,000 บาท และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่”

เอกสารอ้างอิง

- กิตติมา แก้วนระ. “หลักความได้สัดส่วนกับบทกำหนดโทษที่เหมาะสมสำหรับผู้กระทำความผิดในคดียาเสพติดให้โทษ: ศึกษากรณีแอมเฟตามีน.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2559.
- เกียรติจิร วัจนะสวัสดิ์. คำอธิบายกฎหมายอาญามาตรา 1 เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์พลสยาม พรินต์, 2562.
- คณิต ณ นคร. กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2564.
- นัตรสุนน พงศ์ภิญา. การทบทวนและสังเคราะห์องค์ความรู้กฎหมายยาเสพติดเปรียบเทียบ: รูปแบบกฎหมายและแนวทางการควบคุมยาเสพติด. กรุงเทพมหานคร: แผนงานภาคีวิชาการสารเสพติด (ภวส.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ, 2559.
- ชัยชนะ ธรรมตระกูล และนฤตถกัศสร จักญะโชวนิชย์. “แนวทางการพัฒนาการจัดการความเร็วเพื่อลดอุบัติเหตุในประเทศไทย.” วารสารรัชต์ภาคย์ 15, 39 (มีนาคม – เมษายน 2564 - TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปี 2563-2567): 179.
- พินิจ ทิพย์มณี. “ปัญหาทางกฎหมายในการใช้โทรศัพท์มือถือระหว่างขับรถ.” สุทธิปริทัศน์ 33, 105 (มกราคม-มีนาคม 2562): 204.
- สำนักงานศาลยุติธรรม. รวมกฎหมายยาเสพติด. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ชวนพิมพ์ 50, 2564.
- อภิสร กุลวงศ์ธนโรจน์. “การศึกษาอุบัติการณ์ของผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรทางบกที่มีการใช้แอลกอฮอล์ ยาเสพติด และยาหรือสารออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทในจังหวัดสมุทรสาคร พ.ศ. 2558-2561.” วารสารแพทยเขต 4-5 39, 2 (เมษายน-มิถุนายน 2563): 224.